

HENRI NYHOLM
WSOY

VÄKIVALLAN HINTA

TOMAS
JOUHILAMMEN
TARINA

HENRI NYHOLM

**VÄKIVALLAN
HINTA**

TOMAS JOUHILAMMEN TARINA

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Tämän kirjan kirjoittamista ovat tukeneet Jenny ja Antti Wihurin rahasto, Suomen tietokirjailijat ry sekä WSOY:n kirjallisuussäätiö.

© Henri Nyholm, Tomas Jouhilampi ja WSOY 2025

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-50044-6

I. painos

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuusasioihin liittyvät tiedustelut: tuotevastuu@wsoy.fi

Johdanto

»LYÖ SITÄ uudestaan.»

Mä havahdun Antin ääneen. Se seisoo mun vierelläni, yhtä pienen ja vittumaisen näköisenä kuin aina.

Poika retkottaa mun jalkojen juuressa. Sen kasvoissa on vähän verta mutta ei mitään ihmeellistä. Kyllä tota vielä muutaman kerran lyö, mä ajattelen. Nappaan sitä takinkauluksesta ja lyön kerran, sitten toisen kerran, suoraan naamaan. Nyrkki osuu johonkin kovaan, ehkä poskiluuhun tai ohimoon, ja mä annan pojan tippua mun otteesta maahan.

»Vielä», Antti sanoo.

Mä ravistan vähän kättäni ja vilkaisen ympärilleni. Koulun piha on melkein autio. Pari nuorempaa tyttöä, ehkä kolmosluokkalaisia, laskee liukumäkeä. Yksi kutosluokkalainen poika kävelee parinkymmenen metrin päässä, mutta ei se vilkaisekaan meihin päin. Se on meidän rinnakkaisluokalla, se tietää kyllä pitää suunsa kiinni.

Laskuhumala särkee päätä, ja mä jumiudun katselemaan niitä liukumäessä laskevia tyttöjä. Ne on vain pari vuotta mua nuorempia, mutta ne näyttää ihan lapsilta. Antti kaivelee hetken takkinsa taskuja ja työntää sitten

mun käteen viiden euron setelin. Ilmeisesti se on sittenkin jo tyytyväinen.

»Puolet ja puolet», se sanoo. Mä en vastaa mitään.

Mua väsyttää aivan helvetisti. Pian tarvitaan lisää kaljaa, että mä jaksan iltaan asti.

Yhtäkkiä Antti tönäisee mua olkapäästä. Mä käännyn ja näen, että se poika on noussut ja lähtenyt juoksemaan karkuun. Se on jo parkkipaikan puolivälissä, parinkymmenen metrin päässä. Antti lähtee saman tien perään. Mä en jaksaisi.

»Vittu tule jo!» Antti huutaa edeltä.

Mä tottelen, koska niin mä aina teen. Antin kanssa, en kenenkään muun.

Saan Antin nopeasti kiinni, mutta poika meidän edellä pitää hyvää vauhtia. Se pelkää aivan helvetisti, ei se muuten olisi noin nopea.

Me juostaan pienen metsikön läpi autotien reunaan, poika ensin ja me perässä. Mä puristan sitä viiden euron seteliä edelleen nyrkissäni. Antti sai ruokailun jälkeisellä välitunnilla kaksi viiden euron seteliä joltain vitosluokkaiselta pojalta, joka halusi, että me hakataan meitä nyt karkuun juokseva poika.

Mä en tiedä, miksi me juostaan sen perässä. Mähän hakkasin sen jo. Samaan aikaan, mitä enemmän mä hengästyn ja mitä kovempaa mä juoksen, sitä enemmän mä haluan saada pojan kiinni. Yhtäkkiä se, että mä pääsen vielä käsiksi siihen, tuntuu maailman tärkeimmältä asialta, tärkeämmältä kuin kalja tai tytöt.

Poika meidän edellä kääntyy pihatielle, jota koristaa rivi omakotitaloja. Ihan kivan näköisiä, paljon isompia

kuin missä mä olen koskaan edes käynyt. Se juoksee yhden talon ovelle ja saa näprättyä oven avaimilla auki juuri ennen kuin mä ehdin saada sen kiinni.

Mä hakkaan ovea pari kertaa kipeällä nyrkilläni, vaikka tiedän, ettei se tietenkään avaa. Raivo mun sisälläni kasvaa entisestään. Mä ja Antti lähdetään kiertämään taloa ja löydetään kukkapenkki, jota reunustaa isot kivenmurikat. Mä poimin yhden käteeni. Se on sopivan painava.

»Vittu mä tapan sut!» huudan ja heitän kiven ikkunaan niin kovaa kuin pystyn.

Lasi särkyy saman tien. Sisältä ei kuulu mitään.

Antti heittää toisen kiven, uusi lasi särkyy.

»Sä kuolet nyt!» Antti huutaa.

Antista en tiedä, mutta mä oikeasti haluan tappaa ton pojan. Mun sisällä kiehuu, enkä mä pysty ajattelemaan muuta kuin että mun täytyy saada se käsiini.

Mä ehdin heittää vielä kaksi kiveä ennen kuin pihatielle kääntyy iso valkoinen maasturi. Mä ja Antti lähdetään juoksemaan pihojen välistä talojen takana olevaan metsään. Vilkaisen olkani yli ja näen, että se auto kaartaa pojan naapuritalon pihaan.

Me jatketaan juoksemista, kunnes tullaan metsikön takana olevalle autotielle. Sanon heipat Antille ja hölkkään kotiin. Matkalla pysähdyn kioskille ja ostan viisi kaljaa. Myyjä on tuttu, se ei kysele mitään turhia, kuten papereita.

Himassa ei ole ketään. Mä makoilen sängyllä, juon kaljaa ja katselen puhelimelta videoita. Mulla on epätavallisen hermostunut olo. Tulikohan tällä kertaa mentyä liian pitkälle? Aina kun mä kuulen auton kääntyvän meidän pihatielle, mä olen varma, että se on poliisi.

Mutta ei se koskaan ole. Lopulta kaljat loppuvat ja mua alkaa väsyttää.

Ennen kuin nukahdan mä vielä mietin tapahtunutta. Mikäköhän sen pojan nimi edes oli?

*

Mä rakastin tappelemista, jopa enemmän kuin alkoholia. Rakastin sitä tunnetta, kun mun nyrkkini osui toisen ihmisen kasvoihin. Eikä mua haitannut, vaikka se nyrkki osui joskus muhunkin. Mä sain kiksejä siitäkin. Tärkeintä oli se tappelun jännitys ja arvaamattomuus. Ja voittaminen. Se tunne, kun tiesi olevansa pysyvästi niskan päällä ja pystyvänsä päättämään toisen ihmisen kohtalosta.

Mä en välittänyt siitä, mitä mun elämässä tapahtuisi joskus vuosien päästä, aikuisena. Se tuntui niin kaukaiselta, eikä mulla ollut mitään kiinnostusta elää mitään muuta elämää kuin mitä mä juuri silloin 15-vuotiaana elin. Mä halusin vain nauttia, ja mulle nautinto tarkoitti tappeluja, juomista ja tyttöjä. Tappelut mä voitin aina, juomista löysin aina ja tyttöjenkin kanssa natsasi ihan riittävän usein.

Mä tunsin... ei, vaan mä tiesin olevani maailman kovin jätkä, Turusta puhumattakaan.

Kunnes sit yhdellä kerralla mä en voittanutkaan tappelua.

Yksi isku muutti koko mun elämän. Mä tipahdin ja kuukautta myöhemmin heräsin koomasta, aivovammaisena ja neliraajahalvaantuneena. Mä en pystynyt liikumaan, puhumaan tai käymään edes vessassa. Olin

15-vuotias. Siinä vaiheessa mä olin ehtinyt tapella ja juoda jo melkein kymmenen vuotta.

Vaikka se lyönti muutti mun elämän, mä sain silti toisen mahdollisuuden. Monet ei saa. Mä pysyin kuin ihmeen kaupalla hengissä. Vamman jälkeisinä vuosina mä meinasin todella mokata sen uudenkin mahdollisuuden, kunnes vihdoinkin tajusin, mitä mun tässä maailmassa on tarkoitus tehdä. Kun mä sen tajusin, mun elämä tuntui ensimmäistä kertaa vähän kirkkaammalta, vähän selkeämmältä.

Mä olen tehnyt elämässäni ihan hirveitä tekoja, enkä mä tiedä, mitä sä ajattelet musta. Juuri siksi mä haluan kertoa sulle tän mun tarinan. Ja mä haluan kertoa sen niin rehellisesti ja koruttomasti kuin osaan. Mun elämä on täynnä aika rumia juttuja, mutta mä haluan, että sä tunnet mut läpikotaisin.

Ehkä silloin mun tarinalla voi olla suhun jotain vaikutusta.

Mä aloitan ihan alusta.

1

MÄ SYNNYIN TYKSISSÄ, Turun yliopistollisessa keskussairaalassa tiistaina 18. helmikuuta 1997. Synnytys tapahtui ajallaan ja sujui kaikin puolin hyvin.

Se oli yksi niistä harvoista kerroista, kun mä tein mitä mun äitini toivoi.

Meidän perhe, eli minä ja äitini Heli asuttiin silloin Turussa lähiössä nimeltä Halinen, mikä ei ole tunnetusti kovin hyvämaineista aluetta. Tai ei ollut ainakaan silloin vuosituhannen vaihteessa. Ei se miltään ghetolta ulospäin näytä eikä sellainen olekaan, mutta siellä on paljon huonokuntoisia vuokrakerrostaloja, ja kolmannes asukkaista on maahanmuuttajia. Halinen on vähän niin kuin Varissuo mutta vähemmän kuuluisa.

Meidän perhe asui pienessä kerrostalokaksiossa. Mä en muista siitä kodista paljoa yksityiskohtia, enemmän vain tunnelmia ja tapahtumia. Monilla on varmaan sama kokemus kämpistä, joissa ovat asuneet tosi nuorina.

Pari vuotta mun jälkeen syntyi Kasper, mun pikkuveli. Mä en muista, oliko äidillä siinä kodissa edes omaa makuuhuonetta vai nukuttiinko me kaikki kolme siinä yhdessä ja samassa huoneessa. Mun ja Kasperin isää

Tonya ei lapsuudessa paljon näkynyt. Se ei koskaan asunut siinä samassa kämpässä meidän kanssa, mutta kävi kyllä silloin tällöin piipahtamassa kylässä silloin alkuvuosina. Ja saihan ne Kasperin tehtyä, että oli fajja mun äitiin ainakin jonkin verran yhteyksissä mun syntymän jälkeenkin.

Äiti ja isä olivat alkaneet seurustella jo tosi nuorina, äiti oli ollut 15-vuotias ja isä 14-vuotias. Sekä äiti että isä ovat olleet kuuroja syntymästään lähtien. Tai isällä itse asiassa ehti hetken aikaa vauvana kuulo toimia, mutta se sairasti taaperona aivokalvontulehduksen, mikä sitten vei sen kuulon kokonaan. Mun äidin äiti puolestaan sairasti raskaana ollessaan vihurirokon, jonka seurauksena äiti syntyi kuurona.

Sen perusteella, mitä mä oon kuullut, äidin ja isän suhde oli yli kymmenen vuoden ajan sellaista aika tavallista nuorten aikuisten seurustelua, eli välillä ne oli yhdessä ja välillä taas ei. Ei se mikään vuosisadan rakkaustarina ollut, mutta ei nyt mikään traaginen katastrofikaan. Mutsi oli 26-vuotias kun se sai tietää olevansa raskaana. En tiedä minkälaisessa kondiksessa niiden parisuhde oli siinä vaiheessa, mutta ilmeisesti tää raskausuutinen oli sen verran yllättävä, että se aiheutti jonkin verran pohdintaa. Lopulta ne päätti pitää mut, joten siinä vaiheessa mun tehtäväksi jäi syntyä.

Se on tietysti ainut lapsuus, jonka mä oon elänyt, joten en mä silloin pienenä pitänyt sitä meidän arkea mitenkään kummallisena. Vasta jälkikäteen mä oon tajunnut, kuinka helvetin köyhiä me oltiin. Äiti on tehnyt melkein koko elämänsä kahta, joskus kolmeakin duunia päällekkäin:

siivousta, toiminut henkilökohtaisena avustajana ja sen sellaista. Silti raha oli aina tiukassa, kun ei mikään noista duuneista kauheasti kassaa kasvattanut, ja oli kuitenkin aika monta pientä suuta ruokittavana.

Halisessa mä olin niin pieni, ettei mulla ole sieltä juurikaan muistoja. Sen mä kuitenkin tiedän, että äidillä oli siellä koira, Roope. Me ei Roopen kanssa oikein tultu toimeen. Se oli collie eli samanlainen kuin Lassie niissä leffoissa. Mutta toisin kuin Lassiella, Roopella oli vähän päässä vikaa.

Kun mä olin jotain puolivuotias, niin Roope hyökkäsi mun kimppuun ja puraisi mun nenään ihan kunnan jäljet. Ilmeisesti mun itku oli ärsyttänyt sitä tai ehkä se oli hätäntynyt siitä, en tiedä. Äiti on kertonut, että mä olin maannut matolla ja itkenyt, ja tietystikään äiti ei kuurona voinut kuulla sitä itkua, vaikka yritti toki aina pitää mua silmällä parhaansa mukaan. Roope oli tullut kyhnyttämään äidin jalkaa, mikä oli niiden harjoittelema merkki siitä, että Tomas itkee. No, se oli johdattanut äidin mun luo, ja siinä yhteydessä se nappasikin mua yhtäkkiä nenästä hampailla.

Arpia siitä jäi muistoksi. Ja tähän tapaukseen itse asiassa liittyy yksi toinenkin juttu, aika paljon positiivisempi muisto. Meidän perheessä mun nimeä tarkoittava viittoma nimittäin tehdään asettamalla kaksi sormea nenänvarteen, siihen kohtaan mihin ne arvet jäi. Eli kun meidän perheessä joku nostaa pari sormea nenänvarteen, se tarkoittaa »Tomas». Mun mielestä se on ihan sympaattinen tarina, joskin ehkä sellainen, johon voi olla vaikea samaistua, jos elää perheessä, jossa kaikilla on kuulo- ja puhekyky.

No, vuosi tai pari tän jälkeen oli vielä toinenkin väli-kohtaus, jossa Roope vei palan mun korvasta ja poskesta. Mä olin silloin jo vähän isompi taapero ja olin leikkimässä sen kanssa. Kävin kai Roopen päälle makaamaan tai jotain, mistä se sitten hermostui ja puraisi kostoksi naamasta. Tää jälkimmäinen tapahtui kun oltiin mummillä käymässä, ja sinne isovanhemmille Roope sitten sen tapauksen jälkeen muuttikin. Varmaan näiden kokemusten takia mä lapsena ja vielä teininäkin pelkäsin koiria aika paljon.

Kuurossa kodissa kasvaminen oli mielenkiintoinen kokemus. Mulle se kaikki tuntui ihan tavalliselta, koska se oli mun ainut koti, mutta tietysti siihen liittyi välillä tuollaisia ulkopuolisen silmiin oudolta näyttäviä juttuja, kuten ettei äiti aina kuule, kun sen lapsi itkee. Mutta voihan sellaista sattua toisaalta missä kodissa vain.

Kuurojen kulttuuri oli tosi vahvasti läsnä meidän kodissa. Ja mä koen kyllä, että se on osa myös mua, vaikka mä lähdinkin aika nopeasti omille teilleni. Kuurojen piirit on aika pienet. Mun kokemuksen perusteella siihen liittyy tosi vahvasti omien parissa pyöriminen, ajan vietto kuurojen yhdistyksessä, niiden tapahtumissa ja sen selaista. Sen perusteella, mitä mä ehdin niissä käymään, tapahtumissa oli aina ne samat naamat. Se oli mun mielestä jotenkin surullista. Jos vaikka etsii kumppania, niin millä todennäköisyydellä sellaisesta pienestä porukasta löytää itselleen sopivan parin? Mä olen sentään etsinyt koko Suomesta, ja siltikin välillä on tuntunut vaikealta löytää mulle sopivaa ihmistä.

Mutta silloin kun me oltiin lapsina himassa, niin en mä miettinyt ollenkaan, että meidän perhe olisi jotenkin

erilainen kuin muilla. Mun frendejä vanhempien kuurous kiinnosti tosi paljon, mutta se oli aina sellaista positiivista uteliaisuutta, ei mitään vittuilua. Aina ne kyseli kaikkea meidän arjesta, että miten meillä asioita tehtiin. Eniten niitä kiinnosti viittomakieli, ja monet frendit halusivat, että mä opetan niitä viittomaan. Yksi mun frendi osaa vieläkin viittoja sanat »kahvi» ja »ketsuppi». Se halusi pienenä oppia juuri ne ennen kuin tuli käymään meillä. Eli nykyäänkin, jos sille sattuu kahvilassa kuuro tarjoilija ja se haluaa kahviinsa ketsuppia, niin homma hoituu. Hyödyllinen taito.

Kun mä vähän kasvoin, niin mä rupesin keksimään kaikkia jäyniä, jotka liittyi äidin kuurouteen. Me pojat ensinnäkin kiroiltiin himassa aika vapaasti, kun ei porukat tietenkään kuulleet, mitä me suustamme päästeltiin. Mun ylivoimainen suosikki oli kuitenkin se, että äidin imuroidessa mä aina nappasin vaivihkaa imurin johdon seinästä ja laskin sitten päässäni sekunteja, että kuinka kauan siltä kesti huomata, ettei se imuri enää vedä.

Joskus siinä meni aika pitkäänkin.

*

Mun läheiset ovat jälkeempään kertoneet, että musta pysytyi jo tuolloin lapsena näkemään, millaisille poluille mä päätyisin. Äiti on sanonut, että mä olin ihan pienestä lapsesta lähtien tosi vilkas ja levoton. Mua oli vaikea neuvoa ja mahdotonta hallita. Kasper sentään on aina ollut rauhallisempi, mutta ei meidän kanssa varmaan helppoa ollut, kuurolla yksinhuoltajalla. Äiti onertonut, että sillä

liittyy niihin aikoihin paljon onnellisia muistoja, mutta myös muistoja siitä, että elämä oli tosi raskasta. Isä-Tonya ei paljon kuvioissa näkynyt, vaikka toki se aina välillä kävi moikkaamassa. Mutta kyllä meidän kasvatus ja hoitaminen oli äidin vastuulla.

Joskus siinä taaperoiässä äiti vei mua johonkin ohjattuun leikki- tai tempukouluun, jotta mä saisin purettua energiaani siellä. Mutta äidin harmiksi kävi ilmi, että mulla olikin sitä energiaa ihan loputtomasti – ei sitä mikään tempukoulu riittänyt kuluttamaan. Äiti on ker-tonut, että jopa mun viittomakieli ja kommunikaatio oli lapsena tosi tempoilevaa ja levotonta. Lauseet jäi usein kesken, enkä mä jaksanut istua paikoillani. Mun sisällä vallitsi jonkinlainen levottomuus ja jatkuva tarve olla liik-keessä, tehdä jotakin.

Mä olin kolme- tai nelivuotias, kun me muutettiin Koillis-Turun Halisesta pohjoisemmaksi Länsinummele. Se sijaitsee lähellä Raisiota, korkealla kallion päällä. Länsinummi oli ainakin silloin perheystävällinen asuin-alue ja selvästi parempi maineeltaan kuin Halinen. Se on täynnä punatiilisiä rivitaloja, ja jonkinlaiseen pieneen rivitalonpätkään meilläkin oli varaa. Siellä mulla ja Kasperilla oli yhteinen huone ja äidillä omansa. Se oli kai joku asumisoikeustalo. Äiti oli silloin vielä itseksensä, mutta pian muuton jälkeen vuonna 2001 kuvioihin tuli mun isäpuoli. Äiti ja isäpuoli tapasivat kai kuurojen piireissä. Isäpuoli on puolikuuro siinä missä äidillä kuulo ei toimi lainkaan.

Isäpuolella oli omasta takaa kaksi poikaa, joista tuli mun ja Kasperin velipuolia. Koska porukkaa alkoi olla näin

paljon, seuraavaksi me muutettiin Länsinummelta Raision puolelle Tikanmaan kaupunginosaan, lähelle mun äidin vanhempia. Se oli asumisoikeusrivari sekkin, tällä kertaa kaksikerroksinen. Me neljä poikaa oltiin samassa huoneessa, äiti ja isäpuoli omassaan, ja alakerrassa oli vielä olohuone ja keittiö. Ei sekään mikään suuri asunto ollut siihen nähden, että siellä asui kuusi ihmistä, mutta silti ihan viihtyisä. Se oli mulle seitsemänvuotiaana jo kolmas asunto, eivätkä ne muutot vielä siihen loppuneet.

Mun mielikuva on, että elämä meidän kodissa oli aina aika levotonta. Mun suhde isäpuoleen oli alusta asti tosi vaikea ja myrskyisä. Se kasvatti aika kovilla otteilla. Heti nuoresta lähtien touhu meni sellaiseksi, etten mä siellä kotona oikein viihtynyt.

Itse asiassa mun elämäni ihan ensimmäinen muisto liittyy juuri isäpuoleen. Ihmisillä on varmasti tosi vaihtelevia ensimmäisiä muistoja; monilla ne saattaa liittyä johonkin ihan arkipäiväiseen tilanteeseen, joka on jostain syystä tallentunut mieleen. Myös mun kohdalla se ensimmäinen muisto on tavallaan arkipäiväinen, mutta onneksi suurimmalle osalle ihmisistä se ei todellakaan olisi mikään arkipäiväinen juttu.

Ensimmäinen asia, minkä elämästäni muistan, on se, kun olen taaperoikäinen ja mut laitetaan meidän kodista ulos pihalle rauhoittumaan. Kai mä olin jotenkin käyttäytynyt huonosti, mutta olin tosiaan ihan taapero vasta, niin en mä tiedä, kuinka paljon sen ikäistä kannattaa jähylle laittaa. Se hetki on jäänyt mun mieleeni pelottavana, mutta ei se rangaistus ainakaan siinä mielessä toiminut, ettenkö mä olisi uskaltanut jatkossa hölmöillä.

Mutta sillä tavalla se tietoinen vaihe mun elämässä käynnistyi. Varmaan se on vaikuttanut jotenkin omaan elämään, että heti ensimmäinen muisto on tuollaisesta asiasta.

Kasper pääsi mua helpommalla, samoin velipuolista vanhempi. Minä ja nuorempi velipuoli saatiin sitten vähän karumpaa kohtelua jostain syystä. Miksi? Sitä mä en vieläkään tiedä. Mutta jos veikata pitäisi, niin mä luulen, ettei isäpuoli vain ole koskaan oikein pitänyt musta ihmisenä. Mitään alkoholia tai muuta sellaista siihen ei liittynyt, isäpuoli on aina käynyt töissä ja pärjännyt niissä asioissa ihan hyvin. Kyllä kotona alkoholiakin käytettiin, mutta ei se ollut mitään ryyppäämistä ikinä.

Mun biologinen isäni puolestaan tipahti lopullisesti kyydistä jo siinä ennen kouluikää. Ei meillä ollut missään vaiheessa oikein minkäänlaista suhdetta. Jonkinlaista kontaktia yritettiin pitää, joten välillä se kävi meillä kylässä. Samoin äiti vei aina välillä mut ja Kasperin käymään isän luona, mutta aika varhain fajia sitten muutti Seinäjoelle jonkun uuden naisen perässä. Siellä me käytiin kylässä vielä ehkä muutaman kerran. Siinäpä oikeastaan ne mun lapsuusmuistot omasta biologisesta isästä.

Sä saatat miettiä, miltä musta tuntui kasvaa ilman isää. No, ei se tuntunut oikein miltään. Kyllä mä muistan, että joskus kun olin kavereilla käymässä ja näki millaisia niiden isät on, tai kuuli jotain juttuja, mitä joku frendi oli tehnyt isänsä kanssa, niin silloin tällöin mä mietin, että miksi mulla ei ole fajjaa ja muilla on.

Mutta sitten taas aina kun mä menin Kasperin kanssa käymään Tonyn luona, niin ei me ikinä odotettu niitä

reissuja mitenkään innolla, päinvastoin. Ei siellä ollut mitään tekemistä, eikä mulle tullut koskaan sellainen olo, että voi kunpa toi jätkä asuisi meillä himassa. Isä lähti pois niin aikaisin. Ehkä tilanne olisi ollut eri, jos meillä olisi alussa ollut joku tiivis ydinperhe, ja jos se olisi häipynyt, kun mä olisin ollut jotain viisivuotias. Mä voin kuvitella, että sellainen tilanne olisi voinut olla kova paikka. Mutta se miten meidän kuvio meni, niin en mä isääni ikinä oikeastaan kaivannut.

Ja sen perusteella mitä tiedän siitä niiden pitkästä nuoruusvuosien suhteesta, niin mä oon itse asiassa ihan tyytyväinen, että asiat meni niin kuin meni, myös äidin kannalta. Äiti on aina ollut hirveän ahkera ja Tony ahkeran vastakohta. Jos he olisivat jatkaneet yhdessä, niin mä luulen, että äiti olisi joutunut elättämään vähillä roposillaan lasten lisäksi isääkin. Mä olen joskus sanonut Tonya reppanaksi. Se on vähän ikävästi sanottu, mutta sitä sanaa mä olen päättänyt käyttää, koska joskus ikävätkin sanat on totta.

YKSI LYÖNTI MUUTTI KAIKEN.

15-vuotiaana Tomas Jouhilampi tappeli päivittäin eikä hävinnyt koskaan. Hän ei saanut mistään sellaista tunnetta kuin toisten hakkaamisesta. Tomas koki olevansa voittamaton ja ylivertaisuuden kokemusta lisäsi hallitsematon päihteiden käyttö ja tyttöjen suosio.

Eräänä iltana suojaus petti ja vastustajan nyrkki osuikin omaan päähän. Viikkojen kuluttua Tomas heräsi sairaalasta neliraajahalvaantuneena ja vakavan aivovamman saaneena. Alkoi loputtoman pitkä ja mutkikas toipuminen, jonka aikana oli kohdattava omat teot ja demonit.

Väkivallan hinta avaa Tomaksen elämäntarinan jyrkät nousut ja laskut raa'an rehellisesti. Mikä saa lapsen rakastumaan väkivaltaan? Millaista on joutua uhrin rooliin, kun on ensin itse satuttanut lukemattomia muita? Ja millaista on koko loppuelämän ajan kantaa mukanaan nuorena tehtyjen virheiden seurauksia?

Tomas Jouhilampi pitää suosittua TikTok-tiliä ja kiertää kouluissa kertomassa tarinaansa. Henri Nyholm on tamperelainen kirjailija ja toimittaja.

